

# မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

စိစဉ်သော  
တောက်တဲ့ပြီးရွှေပြောက်  
အပါအဝင်  
ဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ

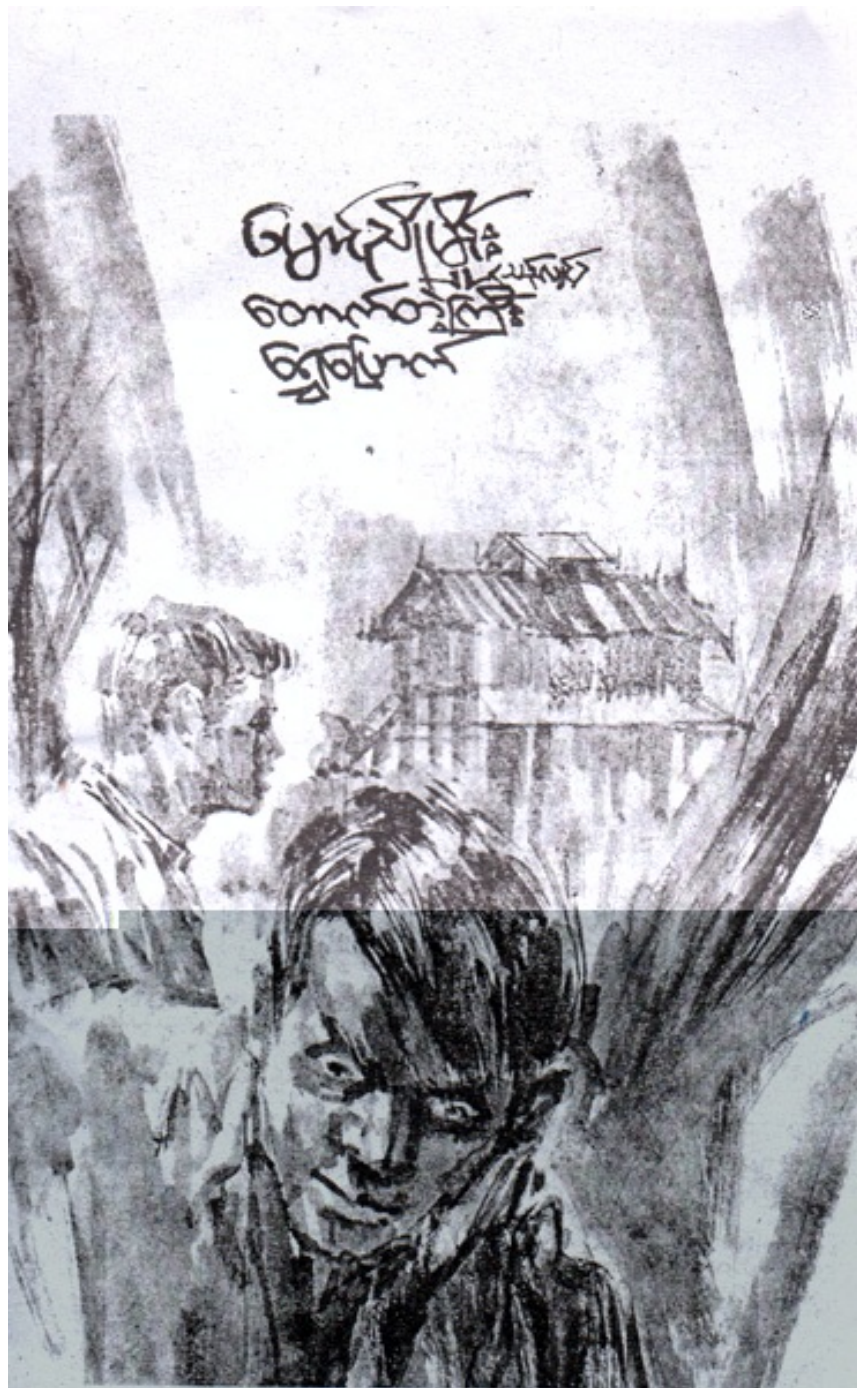


မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)၊ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း၊ နန်းထိုက်စိုး (နိုင်ငံခြားဘာသာသိပ္ပံ)  
ပိတာမြင့်၊ လေးမောင်၊ စိုးကျရွှေကိုယ်၊ ဝင်းနိုင် (ရွှေမြည်သာ)၊ ဩဇာသီရိယဉ်ထွန်း





ବ୍ୟକ୍ତିଗତ  
ସାମାଜିକ  
ପ୍ରତିଷ୍ଠା



တောက်တဲ့ကြီး ရွှေပြောက်  
(၁)

“ကံမြင့်နဲ့ ကံတင့် . . .”

“ဘာလဲဗျ”

“မင်းတို့ တောက်တဲ့ကြီးတစ်ကောင် ရထားဆို”

“ဟုတ်တယ် . . . အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘယ်ကရတာတုံး . . . ကံမြင့်ရ”

“ဒီမှာ ဦးသူတော်”

“အေ . . . ဘာတုံး၊ ကံမြင့်ရ”

“ဘယ်ကပဲ ရရ မရရ ဦးသူတော်အလုပ် ဘာပါလို့တုံး။ ခင်ဗျား  
ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် လိုက်လိုက်ပါနေတာ ကျုပ်တို့  
မျက်စိစပါးမွှေးစူးနေပြီ။ သိလား . . .”

“ဟုတ်ပါဘူးကွာ . . . ငါက . . .”

“တော်ဗျာ . . . ခင်ဗျားအလုပ် တစ်ပြားသားမပါဘူး။ ခင်ဗျား အလုပ်  
ခင်ဗျားလုပ်။ ကျုပ်တို့အလုပ် ကျုပ်တို့လုပ်မယ်။ နေရာတကာ ဝင်ပါ။  
ဝင်ရှည် မလုပ်နဲ့ဗျ။ မဏိကွမ်းစားသွားမယ်သိလား . . . ဟင်း”

“ဒီမှာ ကံတင့်ကလည်း ခါးထောက်ရင်းက အော်လိုက်တယ်။

“ခင်ဗျား သွားတော့လေ”

“အေးပါကွာ . . . အေးပါ”

“ဟင်း . . . သေချင်နေပြီ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကျန် ထမင်းစားပြီး

ဝေးဝေးနေ၊ ဝဝစားနေရင် အန္တရာယ်ကင်းတယ်။ ဟိုဝင်ရှည် ဒီဝင်ရှုပ်လုပ်ရင် လူ့ပြည်နဲ့ ဝေးသွားမယ်။ ဟင်း . . .”

ပြောလို့မရမှန်းသိလို့ ဦးသူတော်ဖိုးရွှေကံ ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ အသာလှည့်ပြန်ခဲ့လိုက်တယ်။

မေးချင်တဲ့အချက်က ရှိနေတယ်။

မေးချင်းတဲ့အချက်က အခြားမဟုတ်ဘူး။

“မင်းတို့ အခုဖမ်းလာတဲ့ တောက်တဲ့ကြီးက သုံးပန်လှဘုန်းကြီးကျောင်းက တောက်တဲ့ကြီးလို့ ကြားတယ်။ ဟုတ်သလား”

အဲဒီလို တဲ့တိုးမေးချင်တာ။

ခက်တာက ကံမြင့်နဲ့ ကံတင့်ဆိုတာ ဒီအရပ်မှာ အလွန်ကိုမိုက်ရိုင်းတဲ့ ညီအစ်ကို။

ကံမြင့်က အသက် (၃၀)၊ အကြီး၊

ကံတင့်က အသက် (၂၇) နှစ်၊ အငယ်။

မိခင် မုဆိုးမကြီးရှိတယ်။ ရှိသမျှ ပစ္စည်းဥစ္စာလေး သူတို့ညီအစ်ကို ဖဲရိုက်၊ ကြက်တိုက်၊ အရက်သောက်၊ မကောင်းတဲ့မိန်းမ လိုက်စားလို့ကုန်ပြီ။ ကုန်တော့ အိမ်ကို ရောင်းမယ်လုပ်ရော။ အမေအိုကြီးက ငါမသေသေးဘူး။ ငါသေမှ နင်တို့လုပ်ချင်ရာလုပ်လို့ ပြောတယ်။

ဒါနဲ့ အကြီးကောင် ကံမြင့်ကပြောတယ်။

ငါ မသေသေးဘူးဆိုရင် အခုသေရမယ် စိတ်ချဆိုပြီး အရက်မူးမူးနဲ့

မအေကိုဓားနဲ့လိုက်လို့ အဲဒီနေ့ကစပြီး အမေကြီးဒေါ်စိန်ခြယ်  
သူ့လင်ထားခဲ့တဲ့ အိမ်လေးရှိရာကိုမပြန်တော့ဘဲ ...

ဟိုးတစ်ရွာကျော် ...

သူတို့နေတာ ကံပေါ်ရွာ၊

ကံပေါ်ရွာနဲ့ နံဘေးက ရေလယ်ကုန်း။

ရေလယ်ကုန်းရဲ့ ဟိုဘက်ကရွာက ပေါ်တော်မူကုန်းရွာတဲ့။

အဲဒီရွာမှာ သီလရှင်ကျောင်းရှိတယ်။ အဲဒီမှာ  
ယောဂီဝတ်နဲ့နေရင်းက ခုတော့ သီလရှင်ကြီးဘဝကို ရောက်သွားပြီ။

\*

(၂)

ကံပေါ်ရွာကလည်း မအေအရင်းကို ဓားနဲ့လိုက်တဲ့ ကံမြင့်တော့  
မြေမြို့တော့မှာပဲဆိုပြီး တထိတ်ထိတ်ပေါ့။

ကံမြင့်တို့ညီအစ်ကိုနဲ့ သောက်နေကြ အရက်သမား၊  
တန်းရည်သမားတွေလည်း ကံမြင့်တို့နဲ့အတူ မသောက်ရဲကြဘူး။

“ဟေ့ ... ကံမြင့်တို့ညီအစ်ကို လာပြီဟေ့”

“ဟုတ်လား ... ဒါဆို မြန်မြန်သိမ်းဟ”

“လစ်စို့ဟေ့ ...။ ဒီကောင်ညီအစ်ကိုနဲ့ အရက်အတူမသောက်နဲ့ဟ”

စံထူးတို့၊ စံကူးတို့၊ ရွှေဘော်တို့ အရက်ဆိုင်ကနေ ထပြေးရော။  
ဝင်လာတဲ့ကံမြင့်က လှမ်းမေးတယ်။

“စံထူး . . .”

“အေ . . .”

“ဘာလဲ . . . ငါတို့လာတာမြင်လို့ ပြေးတာလား”

“အဲ . . . အဟဲ . . . ဟုတ်ပါဘူးကွာ . . . ကံမြင့်ရာ။ ဟို . . . ဟို . . . ကိ  
. . . ကိစ္စလေးရှိလို့ပါကွ။ အဟဲ . . .”

“ရွှေဘော်ကရော . . .”

“အဲ . . . အဖေနဲ့ နွားဝယ်လိုက်ရမှာမို့ သူငယ်ချင်းရေ”

“ဟုတ်ရဲ့လား . . . မင်းတို့ ခုတစ်လော ငါတို့ညီအစ်ကိုကို  
ရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ် လုပ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟာ . . . မဟုတ်တာ . . . ကံမြင့်ရာ။ မင်းကလည်း”

“မိုးကြိုးပစ်မှာ ကြောက်လို့ဆိုကွ”

“ဟာ . . . ငါ့ကောင်ကလည်းကွာ . . . ဘာဆိုင်လို့ မိုးကြိုး . . . ပစ် . .  
.”

“ရောပြီး မြေမြို့မှ ကြောက်လို့တဲ့။ ငါကြားတယ်”

“ကံတင့်ရာ . . . မလိုသူ ချွန်တွန်းပြောစကားကို မယုံစမ်းပါနဲ့ . . .  
ကံတင့်ရာ။ မင်းတို့၊ ငါတို့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက  
ပေါင်းလာတာဥစ္စာ။ နောက်နေ့မှ ဆုံကြမယ်။ သွားပဟေ့ . . .”

စံထူးတို့၊ စံကူးတို့၊ ရွှေဘော်တို့ အဲဒီလိုစကားဖြတ်ပြီး လစ်ရတယ်။  
မလစ်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ။

ကောင်းကင်မှာ မိုးက ညို့နေတယ်။

တစ်ချက်တစ်ချက် လျှပ်စီးက ဝင်းခနဲ၊ လင်းခနဲ။

မိုးကြိုးများ ခုနေပစ်ချလိုက်ရင် ဒုက္ခ။

ကံမြင့်ဆိုတဲ့အကောင်က အမေအရင်း မုဆိုးမကြီးကို  
သေမှအေးမယ်ဆိုပြီး အရက်မူးမူး ဓားနဲ့လိုက်တာ။

ခုတ်ကာနီး မိုးကြိုးပစ်သံကြားလို့ ကံမြင့် နောက်ပြန်လှည့်ပြေးတာ။  
မိုးကြိုးပစ်သံမကြားရင် အဘွားကြီးသေမှာဧကန်။

ဒါကို ရွာသူရွာသားအချို့ မြင်တယ်။

မိုးကြိုးက ကံမြင့်ရဲ့ ခေါင်းပေါ်ကနေ ဖြတ်သွားတာလို့တောင်  
အချို့ကပြောကြတာ။

ဒါကြောင့် ကံမြင့်တို့၊ ကံတင့်တို့ ညီအစ်ကိုနဲ့  
အရက်အတူမသောက်ကြတော့ဘူး။

ဘာလို့တုံးဆိုတော့ . . .

သောက်နေတုန်း ကံမြင့်လို အမေအရင်းကို စော်ကားတဲ့သူ  
ကံနိမ့်ချိန် မိုးကြိုးပစ်ချရင် ကိုယ်ပါရော စက်ကွင်းမလွတ်မှာစိုးလို့။

ရွာထဲမှာလည်း ပြောနေသကဲ့။

မိုးကြိုးပစ်သံကြားရင် ကံမြင့်ကိုပစ်တာတဲ့။

အရူးမသောင်ကလည်း အိပ်မက်မက်လို့ လိုက်အော်ပြောနေတယ်။  
ကံမြင့်မီးလောင်လို့ သေပြီတဲ့။

ရွာဈေး၊ ရွာကန်၊ ရွာဘုရား ရောက်ရာလျှောက်ပြောနေတာ။

အရူးမအိပ်မက်ဆိုပြီး နာမည်ကျော်လွန်းလို့။



ကံမြင့်က အရူးမ ဒေါ်သောင်ကို ပါးနားရိုက်ပြီးမေးရော။

“ကျုပ်ကို ဘာလို့ မီးလောင်တယ်လို့ ပြောရတာတုံး”

“ပြောလေ ...”

“ဖြန်း ...”

“အား ...”

“ပြော ... ဘာလို့ပြောတာတုံး”

“အိပ်မက် ... မက်လို့ပါ ... အား ...”

“ဖောင်း ...”

“အား ... အား ... မ ... မ ... လုပ် ... ပါနဲ့”

“နောက်ကို အဲဒီလိုလျှောက်ပြောဦးမလား ... ဟင်”

“မ ... မပြောတော့ ... ပါ ... ဘူး ... ရှင်”

“ပြောရင် ဒီမှာတွေ့လား”

“အမယ်လေး ... ကြောက်ပါတယ် ... တော် ... တော်”

ကံမြင့်က ဓားမြှောင်ကိုထုတ်ပြီး အရူးမဒေါ်သောင်ရဲ့ ပါးစပ်ပေါ်တင်လိုက်ရော ဒေါ်သောင် လန့်ဖြန့်ငိုပါရော။

“လျှာကိုဖြတ်မယ် ကြားလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ...”

“သွား ...”

အဲဒီနေ့ကစပြီး

အရူးမဒေါ်သောင်၊

ကံမြင့်တို့

မီးလောင်တယ်ဆိုတဲ့အိပ်မက် မပြောတော့ဘူး။ ကံမြင့်တို့  
ညီအစ်ကိုနဲ့လည်း ဘယ်သူမှ အရက်အတူမသောက်ကြတော့ဘူး။

\*

(၃)

အခု ကံမြင့်တို့ မိဘလက်ငုပ် အိမ်နဲ့ခြံလေး ဖဲရှုံးလို့ကုန်ပြီ။  
ကုန်တော့ ဟိုနားကပ်နေ ဒီနားကပ်နေ နေစရာမရှိ။ ရွာပြင်က  
တဲလိုနေရာမှာနေကြ။

တစ်လောတုန်းက မြို့က တောက်တဲ့ဝယ်တဲ့ပွဲစားနဲ့တွေ့ရော  
အရက်သောက်ရင်း ရင်းနှီးသွားကြတာ။

ပွဲစားနာမည်က ကိုစိန်ငွေလျှံတဲ့။

“ကိုကံမြင့် သောက်ဗျာ”

“အေ့ . . . ဂေ့ . . .”

“ကိုကံမြင့် . . . မြေဖမ်းဖူးလားဗျ”

“အေ့ . . . ဖမ်းဖူးတယ်ဗျ။ တစ်နေ့တုန်းက မြေပွေး၊ မြေဟောက်  
ဈေးကောင်းလို့လေ”

“တွက်သားကိုက်ရဲ့လား”

“အန္တရာယ်များ၊ သိပ်မကိုက်ဘူး”

“ဒီမှာ အန္တရာယ်မရှိဘဲ တွက်သားကိုက်တဲ့ အလုပ်ရှိတယ်”

“ဘာတုံး . . . ကိုငွေလျှံရ”

“တောက်တဲ့ဖမ်းတဲ့ အလုပ်ပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ရဲ့လား . . . ကိုငွေလျံရ”

“ဟုတ်လို့ ကျုပ် ပွဲစားလုပ်နေတာပေါ့ဗျာ။ ဒီမှာတောက်တဲ့ အစိတ်သားတစ်ကောင်ရရင် သိန်းတစ်ရာပေးမယ်”

“ဗျာ . . .”

“အဟုတ် . . .”

“ငါးဆယ်သားရှိရင် သိန်းတစ်ထောင်ရမယ်။ ရတဲ့နေ့ ယူမယ်”

“တကယ်နော် ကိုငွေလျံ”

“ဘုရားစူး၊ မိုးကြိုးပစ်ဗျာ။ အခုရှိလား။ ရှိရင် ဒီနေ့ဝယ်မယ်”

“ကိုငွေလျံ . . .”

“ဘာတုံး . . . ကိုကံမြင့်”

“ကျုပ်တို့ရွာမှာရော၊ ဟိုရှေ့က တောထဲမှာရော တောက်တဲ့ပေါမှ ပေါ့ပါဗျာ။ နေပါဦးဗျာ။ တောက်တဲ့က ဘာလုပ်လို့ရလို့ ဈေးကြီးပေးဝယ်တာတုံး”

“ဆေးဖော်ဖို့ လိုလို့တဲ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့မြန်မာလူမျိုး ဆေးဆရာတွေ ဈေးကောင်းပေးဝယ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုဘက်အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံက ပေါက်ဖော်ကြီးတွေက ဈေးကောင်းပေးဝယ်တာ။ တောက်တဲ့တစ်ကောင်ကို အနည်းဆုံးအစိတ်သားပြည့်မှယူမှာနော်။ နှစ်ဆယ်သားကောင် မလိုချင်ဘူး။ နှစ်ဆယ့်နှစ်ကျပ်ခွဲသားရှိလည်း မလိုချင်ဘူး။ အစိတ်သားအထက်ဆိုရင် သိန်းတစ်ရာကနေ သိန်းတစ်ထောင်အထိပေးမယ်”

“သိန်းတစ်ထောင်ဆိုတာ ဘယ်လိုအစားမျိုးတုံးဗျ”

“မှတ်ထား . . . . . ကိုကံမြင့်၊

တောက်တဲ့ဖမ်းသမားလုပ်တော့မယ်ဆိုရင်

တောက်တဲ့အကြောင်းကိုသိထားရမယ်။ တောက်တဲ့သုံးမျိုးရှိတယ်။

တစ်မျိုးက အမေရိကန်စစ်အင်္ကျီလို အကျားမျိုး။ နောက်တစ်မျိုးက

ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အပြောက်အစက်နဲ့မျိုး။ တတိယအမျိုးက

အစင်းကျားမျိုးပဲ။

နောက်တစ်မျိုး ရှိသေးတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အမွေးနုပါပြီး

အမြီးအရင်းမှာ အမွေးဖွားဖွားကျနေတဲ့ တောက်တဲ့ကြီးမျိုးပဲဗျ။

အဲဒီအကောင်မျိုးကရှားတယ်။ သူလိုမျိုးရရင် သိန်းတစ်ထောင်အထက်

အိုကေပဲ။ ဘယ့်နှယ် . . . ”

“စိန်လိုက်ဗျာ။ ကျုပ်တို့ဘက်မှာ ပေါပေါပါဗျာ”

“ရရင် ဟောဒီဖုန်းနံပါတ်ကို ခေါ်လိုက်ဗျာ။ ကျုပ်တို့

ငွေထုပ်နဲ့လာခဲ့မယ်။ ခင်ဗျားတို့ နေ့ချင်းညချင်း သူဌေးဖြစ်မည့်ကိန်းပဲ .

.. ကိုကံမြင့်တို့ရေ. . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ”

\*

(၄)

တောက်တဲ့ပွဲစား ကိုငွေလုံရဲ့ နှုတ်၏ဆောင်မခြင်းကြောင့်

ကံပေါ်ရွာသားအချို့ နေ့ချင်းညချင်း တောက်တဲ့ဖမ်းသမားဘဝကို

ရောက်သွားတယ်။

ခုဆိုရင် ကံပေါ်ရွာ၊ ရေလယ်ကုန်း၊ ပေါ်တော်မူကုန်း၊ ဝဲကြီးကုန်း၊

ခြောက်ကျပ်ခွဲရွာ၊ ဆယ်ရွာ၊ သည်ရွာ တွေမှာလည်း  
တောက်တဲ့ပွဲစားအဝယ်တော်များ ခြေချင်းလိန်နေလို့။

ရွာသားတွေ အားချိန်ရယ်လို့ မရှိတော့ဘူး။

အချိန်ရသည်နဲ့ ညောင်ပင်တကာပေါ်ရောက်၊  
ကုက္ကိုပင်တကာပေါ်ရောက်၊ တောထဲရောက် ရောက်ကုန်ကြပြီ။

တောက်တဲ့ကို တရုတ်လူမျိုးအချို့က အစားအသောက်နဲ့  
ဆေးဝါးအတွက် ဈေးကောင်းပေးဝယ်နေတာတဲ့။

တောက်တဲ့ဆိုတာ ဖွတ်၊ ပတတ်၊ မျိုးနွယ်ဝင်ဖြစ်ပြီး  
မျိုးကွဲအများကြီးရှိတယ်လို့ ကျောင်းဆရာ ကိုမြတ်မိုးထက်က  
ပြောတယ်။ တောက်တဲ့ဟာ သူ့ရဲ့အမြီးထဲမှာ အာဟာရကိုသိုလှောင်ပြီး  
အစာလိုအပ်ချိန်မှာ၊ ရှားသည့်အချိန်မှာ ထုတ်ယူစားသုံးသတဲ့။

“ဆရာလေး . . . တောက်တဲ့က ဘယ်လိုအသုံးဝင်လို့တုံး ခင်ဗျ”

“ကမ္ဘာ့ခေတ်ပေါ် ဆေးပညာလောကမှာတော့  
တောက်တဲ့အသုံးဝင်ပုံ သိပ်မတွေ့ရဘူး . . . ဦးသူတော်ရဲ့”

ဒီမှာ ဦးသူတော်က ပြောတယ်။

“တောက်တဲ့ကိုက်ရင် အဆိပ်ပြင်းတယ်ဆရာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘသူတော်။ တောက်တဲ့ရဲ့ လက်ဖဝါး၊ ခြေဖဝါးမှာ  
အလွန်ကိုစွဲမြဲတဲ့ စုပ်ခွက်ကပ်ခွာပါတယ်။ ဒါကြောင့် တောက်တဲ့ကပ်ရင်  
ကပ်နေရင် လွယ်လွယ်နဲ့ ခွာလို့မရဘူးတဲ့”

“ရတဲ့နည်းရှိတယ် ဆရာလေးရဲ့”

“ဟုတ်လား . . . ဗဟုသုတအဖြစ် ပြောပါဦး ဦးသူတော်”

“တောက်တဲ့ကို အချို့အရပ်မှာ ‘စနေသား’ လို့ခေါ်တယ်ဗျ”

“ဘာလို့စနေသား လို့ခေါ်တာတုံး”

“ ‘တောက်’ ဆိုတော စနေနံ။ ‘တဲ့’ ကလည်း စနေနံမို့စနေသားတဲ့ဗျ။ တောက်တဲ့ရဲ့ဓာတ်ပြန်က ‘တုတ်တို’ ဗျ။ ဒါကြောင့် တောက်တဲ့ကို တုတ်တို နဲ့ရိုက်ရင်သေတယ်။ ကပ်နေရင် တုတ်တိုနဲ့ ထိုးခွာရတယ်။ ရှေးလူကြီးတွေ ပြောကြတယ်။ တစ်ခါတောက်တဲ့ ရဲ့ချေးပဲ”

“ချေးကဘာဖြစ်လို့တုံး ...ဘရဲ့”

“တောက်တဲ့ချေးဟာ စားနေတဲ့ အစာထဲကိုကျရင် အဲဒါကိုစားမိရင်ချက်ချင်းအဆိပ်သင့်ပြီး သေရောခင်ဗျ”

“မှတ်သားသင့်တာပေါ့ ...ဘသူတော်ရယ်။ ကျွန်တော် တစ်ခါစာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ဖတ်ရဖူးတာကတော့ ဆူဒန်လူမျိုးတွေက တောက်တဲ့ကို ‘ဂတ်ဘို’ လို့ ခေါ်သတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဂျပားလူမျိုး များကတော့ တောက်တဲ့ကို ‘ဒက်ရှ်တန်း’ တဲ့။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများက The Tokay Gecao၊ ဒါမှမဟုတ် Tuck Too လို့အမျိုးမျိုးခေါ်ကြတယ်ခင်ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ ...ကျုပ်တို့မြန်မာမှာတော့ မိုးလေဝသကို အချိန်မှန်ဖော်ပြတဲ့တိရစ္ဆာန်တဲ့။ တောက်တဲ့အော်သံကြားရင် မိုးဦးစောမယ်။ တောက်တဲ့အော်သံ အကြိမ်ရှည်ရင် လာဘ်ကောင်းမယ်။ ဘုန်းကြီးမယ် ဒီလိုရှိသကိုး။ တောက်တဲ့အော်သံကြားရင် နှီးပြားချိုးပြီးရေထား။ နှီးပြားကိုးခုရရင်အဲဒီနှီးပြားကိုဆောင်။ ဓနသိန္နီအောင်သတဲ့ ...ဆရာလေးရဲ့”



ဦးသူတော်ကလည်း

တောက်တဲ့ရဲ့တန်ဖိုးကိုလူငယ်လူရွယ်များကိုရှင်းပြတယ်။

ဒီမှာရွာသားတစ်ဦး ကမေးတယ်။

“ဆရာလေးခင်ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ ...ကိုလှခင်၊ ပြောပါခင်ဗျာ။ ဘာများပါလိမ့်”

“တရုတ်လူမျိုးအချို့က ဒီလောက်ဈေးကြီးပေးဝယ်နေရအောင် ဒီတောက်တဲ့ကဘယ်လိုဆေးဘက်ဝင်လို့တုံး ဆရာလေးရယ် ဟင် ...”

“သူတို့ဆေးပညာအယူအဆနဲ့ သူတို့အသုံးပဲပေါ့ဗျာ။ တစ်လောက တရုတ်ပြည်ကပြန်လာတဲ့ ကျွန်တော့်အသိ အရောင်းအဝယ်သမား တစ်ဦးပြောပုံအရ သူတို့တိုင်းရင်းဆေးဆရာအချို့က တောက်တဲ့အစိပ်သားကောင် တစ်ပေခန့်အရှည်ရရင် တောက်တဲ့ကို ချေးထုတ်ပြီး အုန်းဆီနဲ့ကြော်သတဲ့။ ရလာတဲ့အဆီကို လေဖြတ်ရောဂါမှာသုံးတယ်တဲ့။

ပြီးရင် အကောင်လိုက်ကို ကြိုးနဲ့ချည်ပြီး ဇောက်ထိုးဆွဲလို့ကျဆီကိုခံထားရသတဲ့။ တောက်တဲ့က အဆီကောင်းတဲ့ သတ္တဝါမျိုးကိုး။ သူ့အဆီကိုမှ သွေးချို၊ ဆီချို ရောဂါကနေ HIV/AIDS ရောဂါအထိ ကုသကြတယ်လို့သိရတယ်။

တောက်တဲ့အန်ဖတ်ကလည်း အစွမ်းထက်သတဲ့။

“ဟုတ်ရောဟုတ်နိုင်ပျဲမလား ...ဆရာလေးရာ”

“စဉ်းစားစရာပေါ့လေ။ HIV/AIDS ရောဂါကို ကုရာနတ္ထိဆေးမရှိသည့်ရောဂါလို့ ဆိုပါသော်လည်း အခုဆေးသိပ္ပံပညာမှာ ဒီရောဂါကို ခုခံနိုင်သည့် ဆေးဝါးပေါ်နေပါပြီ။

သို့သော်

ဈေးကြီးတယ်။

ရောဂါသည်တိုင်းအသက်ရှင်ဖို့ဝယ်မသုံးနိုင်ဘူး။

ဒီအချိန်မှာတိုင်းရင်းဆေးသမားတွေကလည်း  
ဒီအေ(စ်)ရောဂါကိုကုသကာကွယ်နိုင်မည့်ဆေးကို သူ့ရိုးရာလေ့၊  
ဒေသလေ့နဲ့အမျိုးမျိုးဖော်စပ်ကုသ စမ်းသပ်နေတာပဲ။  
တကယ်ပျောက်တယ်၊ မပျောက်တယ် မသိရဘူး။ တောက်တဲ့ကို  
ဈေးကြီးပေးဝယ်နေတာ နိုင်ငံအနှံ့ပဲ။

နောက်တစ်ချက်ကြားရတာ ယောက်ျားအားဆေးဖော်ရာမှာလည်း  
သုံးသတဲ့။ ဒီကိစ္စလည်း ခက်တယ်ဗျ။  
တစ်ခါတုန်းကလဲကြားဖူးတယ်မလား မသိဘူး။  
ရွှေပိုးကောင်လေးတွေလေ။ အဲဒီရွှေပိုးကောင်လေးတွေကို  
ရွှေဆိုင်းကျွေးပြီး သူပါတဲ့ချေးကို ပြန်စားရင်ရောဂါကင်းတယ်။  
အသားလှတယ်ဆိုပြီး စားကြတဲ့တစ်ခေတ်ဆန်းဖူးတယ် ခင်ဗျ။  
ကျွန်တော်တို့မြန်မာလူမျိုး အချို့မှာလည်း အစွဲ အယူတစ်မျိုး အချို့မှာ  
ရှိနေတယ်။

“ဘာလဲဆရာ”

“မြို့သား၊အရပ်သား အချို့ပေါ့။ ရန်ကုန် (.....)  
ဈေးဆိုင်ခန်းကြီးအဝင်မှာ ဧရာမဖန်ပုလင်းကြီးတွေထဲမှာ  
မြွေမျိုးစုံအခြောက်တွေကို ဆေးမြစ်စုံအရက်နဲ့ စိမ်ပြီး တစ်ခွက်တစ်ပက်  
(.....) ကျပ်နဲ့ရောင်းတာ။ အဲဒါ လူကြီးရော၊ လူရွယ်တွေရော  
အလှအယက်သောက်နေကြတာပဲ။ အထူးသဖြင့် အိမ်ထောင်ရှင်  
အမျိုးသားတွေ ပိုသောက်ကြတယ်”

“ဘာကောင်းလို့လဲ ဆရာရယ် ဟင်”

“ကာမအားတိုးတယ်ဆိုပြီး သောက်ကြတာ”

“အို ...စံပါပဲဗျာ”

“ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ သူ့နည်းသူဟန်နဲ့ရော၊  
ရောဂါအမျိုးမျိုးကုစားနေကြတာပဲ။ ရောဂါမပျောက်ဘဲ  
ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးများနဲ့ တိုးရင်တော့ ကိုယ်ကျိုးနည်းပြီပေါ့ဗျာ”

သူ့စိတ်နဲ့သူ၊ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ်ပဲကိုး။

ခုကြည့်စမ်း။

ငွေလွယ်လွယ်များများရမည့်နည်းကို ပွဲစားတွေက နည်းပေးလမ်းပြ  
လုပ်လိုက်ရော။

ဓားပြတိုက်စရာ မလိုဘူး။

အနုကြမ်းစီးစရာ မလိုဘူး။

တစ်ကောင်ရရင် သူဌေးဖြစ်တဲ့နည်း။

ကံမြင့်နဲ့ ကံတင့်တို့ညီအစ်ကို သဲကြီးမဲကြီးကို ရှာတယ်။  
တောက်တဲ့ဖမ်းတဲ့ ညှပ်လည်းပါတယ်။ ထုံးနဲ့မန်ကျည်းသီးနယ်  
ထားတဲ့အဆိပ်ဖြေဆေးလည်းပါတယ်။

ညောင်ပင်မှန်သမျှ အကုန်တက်ရှာတာ။

ကုက္ကိုလ်ပင်ကြီးမှန်သမျှ အကုန်တက်ရှာတာ။

သစ်ခေါင်းပေါက်မှန်ရင် အကုန် တုတ်နဲ့ထိုးမွှေ၊ ခေါက်၊  
အဲဒီသစ်ခေါင်းထဲ က တောက်တဲ့ အော်သံကြားရင် မီးမြှိုက်  
မီးခိုးတိုက်ပြီး တောက်တဲ့ထွက်လာအောင်လုပ်တာ။

အချို့မီးခိုးမွန်လို့ထွက်လာတာလည်း ရှိပါရဲ့။

နို့ပေမဲ့ အစိတ်သားမရှိဘူး။ တစ်ထွာကျော်ကျော်  
နှစ်ဆယ်သားဝန်းကျင် မို့သုံးလို့မရဘူး။

အဲဒါ တောက်တဲ့ ဘယ်အပင်ကအော်မလဲ ဒါပဲနားစွင့်နေကြတယ်။  
တောက်တဲ့အသံကြီးကြီး အော်သံကြားရင် သူတို့သွားပြော။  
မုန့်ဖိုးရတယ်။

အစိတ်သားကောင်ရလို့အရောင်းအဝယ်တည့်ရင်  
မုန့်ဖိုးထိုက်ထိုက်တန်တန်ပေးမယ်လို့ ပြောကြတာကိုး။

တစ်နေ့တုန်းကလည်း တောက်တဲ့အော်သံကြားလို့ညောင်ပင်ပေါ်  
တက်လိုက်ရင်း ပြုတ်ကျလို့လက်ကျိုးပါရောလား။

ဒီတော့ ဦးသူတော်က လူကြီးပီပီ အမြင်မတော်လို့ဝင်ပြောရော။

“ကံမြင့် တို့၊ ကံတင့် တို့ရေ ...”

“ဘာတုံး ...ဦးသူတော်ရ”

“အကုသိုလ်များတဲ့ အလုပ်မလုပ်ကြနဲ့ကွာ”

“အကုသိုလ်လည်း ဒီခေတ်မှာမရှောင်နိုင်ဘူး ...ဦးသူတော်။  
တစ်နေ့ကုန် ခြေကုန်လက်ပန်းကျအောင် လုပ်တာတောင်  
တစ်နေ့နှစ်ထောင်၊ သုံးထောင် အနိုင်နိုင်ဗျာ။ ပေါ်ဆန်းမွှေးတစ်ပြည်ကို  
၁၆၀ဝိ/-၊ ဆန်သစ်တစ်ပြည် ၁၂၀ဝိ/-၊ ရွှေဝါထွန်း ၈၀ဝိ/-  
ဟင်းချက်စရာဖိုးမပါသေးဘူး”

“အရက်ဖိုး မပါသေးဘူးလည်း ထည့်ပါ ...ကံမြင့်ရ”

“အေး ...အေးပါဟ ...လာမှာပေါ့။ တစ်နေ့လည်း မပြီးဘူး။  
နေ့တိုင်းစားဖို့သောက်ဖို့ရှာနေရတာ”

“မင်းက သောက်ဖို့ပါကွာ”

“ကျုပ်တို့ကတော့ ကလေးကျောင်းစရိတ်ပါ ဘသူတော်ရာ”

“ကျုပ်လည်း တစ်ချီကောင်းရရင် နွားတစ်ရှည်ဝယ်ချင်လို့ပါ ..ဘသူတော်ရ”

“ရည်ရွယ်ချက် မဆိုးပါဘူး ...ငါ့လူရာ။ ဒါပေမဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်နေရတာက အကုသိုလ် များလှသကွာ”

“ဓားပြတိုက်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ကံမြင့်က ပြောတာ။

“လူသတ်တာ မပါဘူး”

ဒါက ကံတင့် ကပြောတာ။

“တစ်နေ့အဲဒါမျိုး ဖြစ်မလာဘူး။ မပြောနိုင်ဘူး”

“ဒီမှာဗျ ...ဦးသူတော်”

“ဘာတုံး ...ငါ့လူရ”

“ခင်ဗျားက နေရာတကာကို လိုက်စပ်စု၊ လိုက်ပါ။ ဝေဖန်အပြစ်ပြော၊ ဆရာကြီးလုပ်နေတာပဲ။ ခင်ဗျားကို ရှင်းရှင်းပြောမယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားအလုပ်က ဘုန်းကြီးကျောင်းက အလုပ်၊ ကျုပ်တို့အလုပ်က ဃရာဝါသ ကိစ္စများမြှောင် လူတို့ဘောင်အလုပ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားနဲ့မဆိုင်ရင် ဝင်ဝင်မပါပါနဲ့ဗျာ”

“ငါကမင်းတို့ငရဲကြီးမှာစိုး ...”

“ကျုပ်တို့ဘာသာ ငရဲပဲကြီးကြီး၊ ငရဲပဲသေးသေး အဝီစိပဲ ချိုးကပ်ကပ် ခင်ဗျားခွာလို့မရဘူး။ ကျုပ်တို့ကလည်း ခုဘဝအရေးပဲ

အရေးကြီးတယ်။ နောက်ဘဝအရေးက အိုမှစဉ်းစားမယ်။ သွားတော့ ... ကန်တော့ပါသေးရဲ့။ ဟား ...ဟား ...ဟား ...ဟား ...”

ဦးသူတော်စေတနာကို ဝေဒနာလို့ထင်ပြီး လှောင်နေလို့သူထိုက်နဲ့ သူ့ကံလို့ပဲ သဘောထားပြီး ဥပေက္ခာပြုလိုက်တယ်။ တစ်ရပ်တည်း၊ တစ်ရွာတည်း၊ တစ်မြို့တည်း နေကြသူများမို့ ကိုယ်က ရပ်ဆွေရပ်မျိုးလို သဘောထားပေမယ့် ...

သူတို့က တစ်စိမ်းပြင်ပြင်လို သဘောထားကြသကဲ့။

\*

### (၅)

တစ်နေ့ ကံမြင့်နဲ့ ကံတင့်တို့ အရက်သောက်နေတုန်း ခံတက်ကုန်းရွာသား ငစနေဆိုတဲ့ကောင် ရောက်လာတယ်။

“ရှာလိုက်ရတာ ... ကံမြင့်ရာ”

“ဘာအရေးကြီးလို့ ငစနေ”

“ဝှင်ကွ ... ဝှင် ... ဝှင် ... ဝှင် ...”

ဒီမှာ ကံတင့်က အရက်တခွက်မော့ရင်းက မေးတယ်။

“ဘာဝှင်တုံး ... ငစနေရ။ မင်းစီစဉ်တဲ့ ဝှင်မှန်ရင် လက်ထိတ်ရယ်၊ ခြေထိတ်ရယ်၊ အချုပ်ရယ် အဆင်ချည်းပဲ”

“ဖွီး ... အေ့ ... ဝေါ့ ...”

“ကံတင့်ရ . . . ဒီတစ်ခါဝှင်က မင်းတို့ငါတို့ တစ်ချက်တည်းနဲ့ ချမ်းသာမည့် ... ဝှင်ကွ ... ဝှင်”



“ချမ်းသာမည့်ဝှင်ဆို ပြော။ ရော့ . . . ဒါလေးသောက်လိုက်ဦးကွ”

ငစနေက ကံမြင့်ထိုးပေးတဲ့ အရက်ခွက်ကို ရေမရောဘဲသောက်ပြီး တံထွေးတစ်ချက် ထွေးလိုက်တယ်။

“ပြော . . . ငစနေ ဘာဝှင်တုံး”

“အဟမ်း”

“ငစနေ”

“ဘာတုံး . . . ကံမြင့်ရာ”

“အဟမ်းတို့ . . . အဟုန်းတို့နဲ့ ငါ့ကို မရစ်နဲ့နော်”

“အေးပါကွာ . . . ဒီလိုကွ။ မင်းတို့ သုံးပန်လှဘုန်းကြီးကျောင်းသိလား”

“မင်းတို့ ခံတက်ကုန်းရွာတောင်ဖျားက ကျောင်းမဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ . . . ။ အဲဒီဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တောက်တဲ့ကြီးတစ်ကောင်ရှိတယ်။ ကျောင်းခေါင်းရင်း ညောင်ခေါင်းထဲမှာနေတာ”

“ဘယ်လောက်ကြီးလို့တုံး”

“အရှည်တင် တစ်ပေခွဲကျော်ရှည်တယ်”

“ဘာ . . . တစ်ပေခွဲကျော်”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒါဆို လေးငါးဆယ်သားလောက် ရှိမှာပေါ့”

“ကျိန်းသေရှိတာပေါ့ . . . ကံမြင့်ရာ”

“ငစနေ . . . မင်းကိုယ်တိုင် မြင်ရလို့လား”

“မြင်ရတာပေါ့။ မင်းပြောရင် ယုံပါ့မလား မသိဘူး”

“ပြော . . . ယုံလို့ရရင် ယုံမယ်”

“အဲဒီတောက်တဲ့ကြီးကို သုံးပန်းလှဘုန်းကြီး မွေးထားတာ”

“ဘာ . . . တောက်တဲ့ကို ဘုန်းကြီးမွေးထားတာ”

“ ဟုတ်တယ် . . . အဲဒီတောက်တဲ့ကြီးက အော်ရင် ကိုးကြိမ်အော်တယ်။ ဘုန်းကြီးရဲ့စကားကို တောက်တဲ့ကြီးက နာခံနားလည်တယ်။ ဘုန်းကြီးက အဲဒီကောင်ကြီးကို အသီးအနှံချက် ဆွမ်းခံလို့ရတာကို ကျွေးထားတာ။ တောက်တဲ့ကြီးနာမည်က ရွှေပြောက်ကြီးတဲ့”

“ဘာလို့ ရွှေပြောက်ကြီးလို့ ခေါ်ရတာတုံး”

“တောက်တဲ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက မင်းတို့၊ ငါတို့ လက်ဖျံလုံးမကကြီးတာ။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အနက်ကွက် အပြောက်အပြောက်နဲ့။ နေထိုးရင် အောက်ခံခန္ဓာကိုယ်ကနေ ရွှေရောင်လိုလို သန်းနေလို့ ရွှေပြောက်ကြီးလို့ ဘုန်းကြီးက အမည်ပေးထားတယ်။

ဘုန်းကြီးက ‘ဟေ့ . . . ရွှေပြောက် အစာလာစား’ လို့ သုံးကြိမ်ခေါ်လိုက်ရင် သူကလည်း ‘တောက်တဲ့ . . . တောက်တဲ့ . . . တောက်တဲ့’ လို့ သုံးကြိမ်ပြန်ထူးပြီးမှ ဟိုးသစ်ပင်အခေါင်းထဲကနေ ထွက်လာ၊ ဆင်းလာတာ”

“ဟုတ်ရဲ့လား ငစနေရာ”

“ဟုတ်ပကွာ . . . ငါတို့ တစ်ခါမှ ဒါမျိုးမကြားဖူးပါဘူးကွာ”

“မင်း ပုံပြင်ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော် ငစနေ”

“ငါပြောတာ မယုံရင် နောက်နေ့ ငါနဲ့လိုက်ကြည့်။ မြင်မှယုံ”

“ဒါဆို နက်ဖြန်ခါ လိုက်ကြည့်မယ်”

“လိုက်လေ . . . ရတယ်။ ငါက မင်းတို့အကြောင်းသိလို့ လာပြောရတာ”

“ငါတို့ရှာနေတာလည်း အဲဒီလို တစ်ပေကျော်ရှည်ပြီး အလေးချိန် အစိတ်သားအထက် လေးငါးဆယ်သား တစ်ပိဿာရှိတဲ့ကောင်မျိုးကွ . . . ငစနေရ”

“မင်းတို့ ရအောင်ဖမ်းမှာလား”

“ဟ . . . ဖမ်းရမှာပေါ့”

“ကျောင်းခွေးတွေက ဆိုးတယ် . . . ကံတင့်ရ”

“ဆိုးတဲ့ကောင် ရှင်းရမှာပေါ့”

“ရလို့ရောင်းပြီးရင် ငါတစ်ရှယ်ရာနော် . . . ကံမြင့်”

“ဖြစ်ရမှာပေါ့ . . . ငစနေရာ၊ ကံမြင့်ပါ . . .”

“ငစနေ . . . နက်ဖြန် ဘယ်အချိန်လဲဟေ့”

“မနက် ဘုန်းကြီးဆွမ်းစားပြီးချိန် (၁၁)နာရီခွဲပေါ့”

“စိတ်ချ”

(၆)

ကျောင်းခွေးကြီး သုံးကောင်လည်း တဟိန်းဟိန်း တဟဲဟဲနဲ့  
မာန်စောင်၊ ရန်စောင်ရင်း အစာစားနေတာကို သူတို့  
ကျောင်းအပြင်စည်းရိုးက မြင်နေရတယ်။

ခွေးသုံးကောင်ကို အစာကျွေးနေတာက အသက် (၆၀) ကျော်ခန့်  
အဘိုးကြီး။

“အဲဒါက ကပွိယ ဦးဘိုးမုန်းတဲ့”

“ဟောဟိုမှာ ဘုန်းကြီးလာနေတယ်”

“အဲဒါ တောက်တဲ့ကို အစာကျွေးမလို့ ကြည့်နေ ... ကြည့်နေ”

သူတို့သုံးဦး ခြံစည်းရိုးပုဏ္ဏရိပ်ပင်တန်းကြားက  
ချောင်းကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ...

အသက် (၇၀) ခန့် ဘုန်းကြီးအိုကြီးတစ်ပါးဟာ ပန်းကန်တစ်ချပ်ကို  
ကိုင်ပြီး ဧရာမညောင်ပင်ကြီးအောက်ကို ရောက်လာတယ်။

သည့်နောက် ညောင်ပင်ပေါ်ကို မော့ကြည့်ပြီး ...

“ရွှေပြောက် ... ရွှေပြောက် ... ရွှေပြောက် ...”

“အစာလာစား ...”

“အစာလာစား ...”

“အစာလာစားဟဲ့ ...”

ဒီလို သုံးကြိမ်သုံးခါခေါ်လိုက်ရော၊ မကြာဘူးဗျာ . . .  
အပေါ်သစ်ခေါင်းထဲကနေ ပြန်ထူးသံ ကြားရပါရော။

“တောက်တဲ့ . . .”

“တောက်တဲ့ . . .”

“တောက်တဲ့ . . .”

အဲဒီလို သုံးကြိမ် တောက်တဲ့လို့ ပြန်အော်ထူးသံဆုံးရော၊  
ညောင်ပင်ပေါ် သစ်ခေါင်းထဲကနေ တောက်တဲ့ကြီးတစ်ကောင်  
ဆင်းလာတာကို အတိုင်းသား မြင်ရတာပဲ။

“ရှူး . . . ဟိုမှာ . . . ဟိုမှာ . . .”

“ဟာ . . . ဟုတ်ပကွာ”

“အကြီးကြီးပဲ . . . ကံမြင့်ရာ”

“ရှူး . . . တိုးတိုး”

ဟုတ်ပဗျာ . . . တောက်တဲ့ကြီးရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ အနက်စက်အကွက်  
အပြောက်တွေက အဖြူနဲ့ ရွှေရောင်ရောနေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အရေပြား  
ကျောကုန်းပေါ်မှာ ကွက်စေ့တန်းစီနေတာပဲ။

သူ့ကိုယ်ပေါ်ကို နေရောင်ထိသန်းရော . . .

ဟယ် . . . ရွှေရောင်ကို ဝင်းလက်သွားတာပဲ။

အင်း . . . ဒါကြောင့် ရွှေပြောက်လို့ ခေါ်သကဲ့။

ရွှေပြောက်ဆိုတဲ့ တောက်တဲ့ကြီးဟာ  
အလျားတစ်တောင်ကျော်ခန့်ရှိမယ်။ လုံးပြားရှည်ကြီး။ ဦးခေါင်းက  
မသိရင် မြွေပွေးဦးခေါင်းနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူတယ်။

“စား . . . စားလေ”

“စားတော့”

သူဟာ ဘုန်းကြီးအိုကြီးကို မျက်လုံးပြူးပြူးနှစ်လုံးနဲ့ မော့ကြည့်ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်နေတယ်။

ဘုန်းကြီးကို နှုတ်ဆက်နေတာလား၊ ဂါရဝပြုနေသလား မသိဘူး။

သည့်နောက် သံပန်းကန်ပြားထဲက အသီးအနှံဟင်းများကို တောက်တဲ့ကြီးက အားရပါးရစားတာကို အံ့ဖွယ်မြင်ရရောကံမြင့်နဲ့ကံတင့်တို့ညီအစ်ကို အံ့ဩသွားရပါရောဗျာ။

[မှတ်ချက် . . . ၎င်း သစ်သီးဟင်းလျာစားသည့် တောက်တဲ့ကြီးသည် ယနေ့တိုင် ရှိနေပါသေးသည်။]

စားလို့ဝသည်၊ ကုန်သည်နှင့် တောက်တဲ့ကြီးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ဝမ်းဗိုက်ကြီးကားလာက ဖွတ်ပေါက်စတစ်ကောင်အလား ထင်မှတ်ရရဲ့။

“ဝရဲ့လား . . .”

“တောက် . . . တဲ့”

“စားလို့ကောင်းရဲ့လား”

“တောက် . . . တဲ့”

“ကိုင်း . . . ကိုင်း . . . အပေါ်ကို ပြန်တက်တော့ဗျာ”

“တောက် . . . တဲ့ . . .”

ထူးဆန်းလိုက်ပါဘိသနဲ့။ ဘုန်းကြီးကပြောတိုင်း၊ သူက တောက်တဲ့လို့ ပြန်ထူးရင်းပြောရင်း နောက်ပြန်လှည့်လို့ ညောင်ပင်ပေါ်တက်သွား၊ ညောင်ပင်ခေါင်းထဲဝင်သွားတာကို မြင်လိုက်ရပါရောလား။



“ငစနေ . . .”

“ဘာတုံး . . . ကံမြင့်”

“မင်းပြောတာ မှန်တယ်”

“ငါတို့ ဒီရွှေပြောက်ကြီးကို ရအောင်ကြိမယ်”

“ကိုင်း . . . သွားစို့။ မသန်းတင်တို့ အရက်ဆိုင်မှာ အကြံကောင်းကို ယစ်ရွှေရည်နဲ့ ထုတ်ကြစို့”

\*

(၇)

တစ်နေ့သောမနက်၌ သုံးပန်လှဘုန်းကြီးကျောင်းမှ  
ခွေးကြီးသုံးကောင် အစာအဆိပ်မိ၍ သေသည်ဟု ကြားသိရတယ်။

ခွေးသုံးကောင်သေပြီးနောက် နောက်နှစ်ရက်မှာ ငစနေ၊  
ကံမြင့်တို့ညီအစ်ကိုရှိရာကို ရောက်လာတယ်။

“ကံမြင့် . . .”

“ဘာတုံး . . . ငစနေ၊ ဘာထူးတုံး”

“ခွေးဆိုးကြီး သုံးကောင် သေသွားပြီ။ ငါကိုယ်တိုင် အမဲသားတုံးထဲ  
အဆိပ်ထည့်ပြီး ကျွေးလိုက်တာ”

“ကောင်းတယ်။ ဒါမှ ဝင်လို့လွယ်မှာ”

“ဒီမှာ သုံးပန်လှဆရာတော်လည်း မုံရွာကို ခဏကြွသွားတယ်။  
ကျောင်းမှာ ကိုရင်နှစ်ပါးနဲ့ ကပ္ပိယအိုကြီးပဲ ကျန်တယ်”

“ဒါဆို ငါတို့ ညဘက်ရှာမလား”

“ညဘက်မရှာနဲ့။ ညဘက်ဆို မီးထိုးရှာရမှာ လူသိတယ်။ ကိုရင်နှစ်ပါး ဆွမ်းခံကြွချိန်မှာ အပင်ပေါ် တက်။ ငါက ကပ္ပိယကြီးနဲ့ ကျောင်းပေါ်မှာ လေချပေးနေမယ်။ အဲဒီတောက်တဲ့ကြီး ဘုန်းကြီးမရှိရင် ဘယ်သူ ကျွေးလို့မှ အစာမစားဘူး။ အပေါ်မှာပဲ ရှာစားနေတာ”

“ကောင်းတယ် . . .။ နက်ဖြန်မနက်နော်”

နောက်နေ့ ကိုရင်ဆွမ်းခံကြွချိန်မှာ သူတို့သုံးဦးအနက်က ငစနေက စားစရာ၊ သောက်စရာများယူလာပြီး ကပ္ပိယကြီးကို ဝင်တွေ့တယ်။

“အဘ . . .”

“ဟဲ့ . . . ဘယ်သူတုံး”

“ကျွန်တော်ပါ . . . ငစနေပါ”

“ဪ . . . ငစနေ ဘယ်ကလှည့်လာတုံးဟဲ့။ မျက်စိကလည်း သိပ်မကောင်းဘူး . . . ငစနေရယ်”

“ဆရာတော်ရော . . . ကပ္ပိယကြီး”

“အညာကို ကြွသဟဲ့။ တစ်ပတ်ကြာမတဲ့”

“ဟုတ်လား . . . စားစရာလာပို့တာ ကပ္ပိယကြီးရဲ့။ ဆရာတော် မရှိတော့လည်း ကပ္ပိယကြီးပဲ သင့်သလို လုပ်လိုက်ပေါ့”

“အေး . . . အေး . . . ထိုင်ဟဲ့ . . . ရေနွေးကြမ်းသောက်”

“ကပ္ပိယကြီး . . .”

“ဘာတုံး”

“ခွေးတွေရောဗျ။ မတွေ့ပါလား”

“အိမ်း . . . ခွေးသုံးကောင် အစာအဆိပ်သင့်သနဲ့ တူပါရဲ့ကွယ်။  
သေသွားပြီကွယ်။ အင်း . . . အားလုံး သတ္တဝါမှန်သမျှ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊  
အနတ္တချည်းပါပဲကွယ်။ အင်း . . . အင်း . . . အင်း . . .”

ဒီလို ကပွဲယကြီးနဲ့ ငစနေ စကားကောင်းနေချိန်မှာ . . .

ကံမြင့်နဲ့ ကံတင့်တို့ညီအစ်ကို လက်နှိပ်မီး ခါးကြားထိုး  
ပလိုင်းတစ်လုံးစီလွယ်၊ သစ်သားညှပ်တစ်ခုစီကိုင်ပြီး  
ကျောင်းခေါင်းရင်းက ညောင်ပင်ပေါ် ရောက်နေပြီ။

ရွှေပြောက်ကြီးဆိုတဲ့ တောက်တဲ့က ညောင်ပင်ခေါင်းထဲမှာ  
ရှိနေတာဆိုတော့ ညောင်ခေါင်းပေါက်ဝကို နှစ်ယောက်သား  
ညှပ်ထိုင်ပြီး လက်နှိပ်မီးနဲ့ ထိုးလိုက်ရော။

အခန့်သင့်ပါပဲ။

ရွှေပြောက်ကြီးကို တန်းတွေ့ရလို့ ဝမ်းသာသွားကြတယ်။

သည့်နောက် ကံမြင့်က မီးထိုးပေးနေတုန်း ကံတင့်က  
ရွှေပြောက်ကြီးကို သစ်သားညှပ်နဲ့ ညှပ်ဆွဲလိုက်တယ်။

အမ်မယ် . . . ဒီကောင်က ကပ်ထားတာမှ ဆွဲလို့မရဘူး။

ဒီမှာ ကံမြင့်က ပါလာသည့်တုတ်ကို အဖျားချွန် လှန်ကော်၊  
လှန်ကော် လုပ်ပေးလိုက်မှ ရွှေပြောက် တောက်တဲ့ကြီးကို ရတော့တယ်။  
နည်းတဲ့ကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး။

ငါးပလိုင်းတစ်လုံးထဲကို မနည်းအရ ထည့်ရတယ်။

ကိစ္စဝိစ္စပြီးတော့ ဘယ်သူမှမမြင်ရအောင် ဆင်းလာပြီး ချိုးကူသံ

သုံးချက် အချက်ပေးလိုက်တယ်။

ချိုးကူသံသုံးချက်လည်း ကြားရော . . .

ဒီမှာ ကပ္ပိယကြီးနဲ့ အချိန်ဆွဲစကားပြောနေတဲ့ ငစနေက  
သဘောပေါက်လိုက်ပြီး ကိစ္စဝိစ္စ အောင်မြင်ပြီးစီးကြောင်း  
ကံမြင့်တို့ညီအစ်ကို အချက်ပေးပြီလေ။

ဒါကြောင့် ပြောလက်စကားကို ဖြတ်လိုက်ပြီး . . .

“ကိုင်း . . . အဘရေ၊ ကျုပ် ပြန်ဦးမယ်ဗျ”

“အိမ်း . . . အိမ်း . . .”

“ရေခပ်ရမယ် အဘရဲ့။ နေကောင်းအောင်နေနော် အဘ”

“အိမ်းပါကွယ်”

“အကြောင်းကိစ္စရှိလည်း ကျုပ်ကို လှမ်းခေါ်ခိုင်းပေါ့”

“အေးပါဗျာ . . . အေးပါဗျာ . . . သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓု။  
ကျန်းမာချမ်းသာပါစေဗျာ . . . သွား . . . သွား။ ကျုပ်လည်း  
ထင်းလှန်းဦးမယ်ဗျာ”

သူတို့ ဒီရွာမှာ မနေကြဘဲ၊ ကံမြင့်တို့ရွာကို လိုက်ခဲ့ကြတယ်။

ရွာထိပ်မှာ ကံမြင့်တို့ တဲထိုးနေကြတာကိုး။ အဲဒါ  
တဲအိမ်ရောက်တာနဲ့ မပြားကြီးတို့အိမ်က ချိန်ခွင်နဲ့ အလေးသွားငှားပြီး  
ရွှေပြောက်ကြီး ခေါ် တောက်တဲ့ကြီးကို ကြိုးနဲ့ ခြေလက်တုပ်လို့  
ချိန်ကြတယ်။

“အလေးထပ်ထည့်ဦး”

“သုံးဆယ်သား”

“မကဘူး ထပ်ထည့်”

“လေးဆယ်သားကွ”

“ဟာ . . . . အလေးချိန် စီးတုံးပဲကွာ။ နောက်ထပ် အလေးထပ်ထည့်စမ်း”

“ငါးဆယ်သား . . . ငါးဆယ်သားဟေ့”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ကံမြင့်တို့၊ ကံတင့်တို့ နေ့ချင်းညချင်း သူဌေးဖြစ်ပြီပေါ့ကွာ။ ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

ကံမြင့်တို့၊ ကံတင့်တို့ညီအစ်ကို အလေးချိန် ငါးဆယ်သားရှိတဲ့ ရွှေရောင်တောက်တဲ့ကြီးတစ်ကောင် ရခဲသည့်သတင်းဟာ ရွာထဲရပ်ထဲမှာ သိန်းတစ်ထောင်ထီပေါက်သလို နာမည်ကျော်သွားပါရော။

ဟိုကလာကြည့်၊ ဒီကလာကြည့်မေး။

“ကိုကံ . . . ဘယ်ကရတာတုံးဗျ”

“မြောက်ချောင်းတောထဲ ညောင်ပင်ကကွ”

“ဟာ . . . အဝေးကြီးပဲဗျာ”

“အဲဒီတောကို ဘယ်သူမှ မဝင်ရဲဘူး . . . ကိုကံမြင့်ရ”

“ငါတို့ညီအစ်ကိုနဲ့တွေ့ရင် ဘာခံနိုင်မှာတုံးကွ”

“ကိုကံ . . .”

“ဘာတုံးကွ”

“သိန်းတစ်ရာ အနည်းဆုံးပဲဗျ”

“က,မလား ချစ်တီးရ၊ အောက်ထစ် ငါးဆယ်သားရှိဥစ္စာ။ သိန်းတစ်ထောင် အနည်းဆုံးပဲ”

“ကိုကံတင့်တို့ရေ . . . . အရောင်းအဝယ်ကိစ္စပြီးရင် ကျုပ်တို့ကာလသားအဖွဲ့နဲ့ ထန်းရည်သမားအဖွဲ့ကို သောက်မူးပါတီလေးပေးဗျာ”

“ဟား . . . . ပေးရမှာပေါ့ကွ။ ကိုယ့်ဘော်ဒါတွေဥစ္စာ။ ပြောရသေးလား”

“ကိုင်း . . . ပြန်ကြတော့။ ငါတို့စီစဉ်စရာရှိသေးလို့”

လာကြည့်သူတွေ ပြန်တော့မှ ကိုကံမြင့်က ရွာထိပ်က ဖုန်းအိမ်သွားပြီး ပွဲစားကိုစိန်ငွေလျှံကို ဖုန်းဆက်ရတယ်။

”ကိုငွေလျံလား”

“အေး . . .”

“ကျုပ်ကံမြင့်ပါဗျ။ ဒီနေ့ပဲ ကျုပ်တို့ စနေသားကို ရထားပြီဗျို့”

“ဟုတ်လား . . . အလေးချိန် ဘယ်လောက်သားရှိလဲ၊ ကံမြင့်”

“ငါးဆယ်သားစီးစီးရှိတယ်”

“တ . . . တ . . . ကယ် . . .”

“တကယ်ပေါ့ဗျ။ ခင်ဗျားတို့သာ ငွေချေပြီး အမြန်လာယူလှည့်ဗျာ။ လက်ထဲမှာ ကြာရှည်မထားချင်ဘူး”

“ကံမြင့် . . . အခု ငါ မန္တလေးရောက်နေတယ်။ ညရထားနဲ့ ဝယ်လက်ပါခေါ်ပြီး မနက်ကို အရောက်လာခဲ့မယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ

မရောင်းနဲ့။ သူတစ်ပါး မခိုးမဝှက်ရအောင် ဂရုစိုက်ပြီး  
စောင့်ကြည့်ပေးထား။ ကြားလား . . .”

“ကိုငွေလျံ . . .”

“ဘာတုံးဟ . . . သူဌေးရ”

“အဟဲ . . . ဟဲ . . . သိန်းတစ်ထောင်နော် ကိုယ့်ဆရာ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . စိတ်ချယုံကြည်စမ်းပါ  
ကံမြင့်ရာ။ သိန်းတစ်ထောင်ကို အစုတ်အဟောင်း  
တစ်ရွက်မပါစေရဘူး။ စိတ်ချဟေ့။ ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား ”

သည့်နောက် ဖုန်းချ၊ ပြန်လာပြီး ကျန်နှစ်ဦးကို  
အခြေအနေပြောပြလိုက်တယ်။

“တို့ တစ်ညစောင့်ရမယ်။ သူတို့က မန္တလေးရောက်နေတယ်တဲ့။  
မနက်ကို အရောက်လာပြီး ဝယ်လက်က ငွေချေမယ်လို့ ငွေလျှံက  
ပြောတယ်။ အရေးကြီးတာက ငါတို့ ဒီတစ်ည ဒီရွှေပြောက်ကြီးကို  
မပျောက်မပျက်ရအောင် ဂရုစိုက်ရမယ်”

“သူ့ကို ဘာကျွေးမလဲ”

“အသီးအနှံကျွေးပေါ့”

“ဒီကောင်တွေက ‘ခြ’ သိပ်ကြိုက်တာ။ ခြကောင်လေးတွေ ကျွေးရင်  
အလေးချိန်တိုးမှာကွ”

“ရှိလို့လား”

“ခေါင်းရင်းမှာ တောင်ပို့ရှိတယ်။ တူးရင်ရမှာ”

“တူးကွာ။ ရသမျှ တစ်ညလုံး ကျွေးစို့”

ဒါနဲ့ သူတို့ သစ်သားစည်ပိုင်းထဲက ရေတွေထုတ်၊  
ပြီးတောက်တဲ့ကြီးရဲ့ခါးကို ကြိုးနဲ့ သေသေချာချာ ချည်ပြီး  
သစ်သားစည်နံရံမှာ အိမ်ရိုက်သံနဲ့စွဲပြီး ကြိုးနဲ့ချည်ထားလိုက်တယ်။

ပြီး . . . သစ်သားအဖုံးနဲ့ အုပ်ထားလိုက်တယ်။

ဒီမှာ ရွာဦးကျောင်းက ဦးသူတော် ဇာတ်လမ်းအစမှာ  
ရေးထားတဲ့အတိုင်း ရောက်ချလာပြီး မေးတာ။

“မင်းတို့ တောက်တဲ့ကြီးတစ်ကောင် ရတယ်ဆိုကွ”

“ဟုတ်တယ် . . . အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘယ်နေရာက ရတာတုံးကွ ဟေ”

“ဒီမှာ ဦးသူတော်၊ ဘယ်ကပဲ ရရ မရရ၊ ဦးသူတော်အလုပ်  
ဘာပါလို့တုံး။ ခင်ဗျားက ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်လိုက်ပါပြီး  
လျှာရှည်အာချောင်လုပ်။ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားကို မျက်စိစပါးမွေးစူးနေပြီ  
သိလား”

“ခင်ဗျား . . . သွားတော့ဗျာ”

“သွားဆို . . . သွားဗျာ။ ဝေးဝေးနေ၊ ဝင်မရှုပ်ပါနဲ့။ ခင်ဗျား  
အလုပ်လည်း မဟုတ်ဘူး။ သွားတော့ . . . .။  
ကျုပ်တို့စိတ်တိုရင်မလွယ်ဘူး”

ပြောလို့မရမှန်းသိလို့ ဦးသူတော်  
နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ခဲ့လိုက်တယ်။

မေးချင်တဲ့အချက် ရှိနေတယ်လေ။

ကြားနေရတာက

ဒီတောက်တဲ့ကြီးဟာ



ရွှေရောင်တောက်နေတာတဲ့။ ရွှေရောင်တောက်နေတဲ့  
တောက်တဲ့ကြီးဆိုရင် သုံးပန်လှဘုန်းကြီးကျောင်း၊ ဘုန်းကြီး  
ကျွေးမွေးပြုစုစောင့်ရှောက်ထားတဲ့ တောက်တဲ့ကြီးလို့  
ပြောနေကြတာကိုး။

ဘုန်းကြီး ကျွေးမွေးပြုစုထားတဲ့ တောက်တဲ့ဆိုရင် မလွယ်ဘူး။

အချို့က ဒီရွှေရောင်တောက်တဲ့ကြီးကို ညောင်ပင်စောင့်နတ်လို့  
ခေါ်လို့ခေါ်၊ ရုက္ခစိုးလို့ ပြောလို့ပြော ဖြစ်နေတာ။

လပြည့်ညနဲ့ လကွယ်ညများကျရင် ကိုးကြိမ်အော်သတဲ့။  
ကိုးကြိမ်အော်ရင် စီးပွားဖြစ်တယ်။ လာဘ်ကောင်းတယ်လို့ ဆိုကြကိုး။

အဲဒါ မှန်ပုံရတယ်။

ဒီနေ့မှာ သုံးပန်လှဘုန်းကြီးကျောင်းကို မုံရွာအညာ ဒကာ၊  
ဒကာမများက တိုက်ကျောင်း ပြုပြင်ပြောင်း  
လဲဆောက်မယ်လို့သိရတယ်။

အများကတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ဆရာတော်မွေးထားတဲ့  
တောက်တဲ့ကြီး ကိုးကြိမ်အော်လို့ အကျိုးပေးတာတဲ့။

တောက်တဲ့ကြီးက သစ်သီးဝလံ အသက်လွတ်စားလို့  
သူတော်ကောင်းတောက်တဲ့ကြီး၊ ရုက္ခစိုးကြီးလို့ ခေါ်ခေါ်နေကြတာ။

အဲဒီတောက်တဲ့ကြီးသာ ကျိန်းသေရင် . . .

မတော်တဆ ဒုက္ခရောက် ဘေးဒဏ်သင့်မှာစိုးလို့ ပြောပြချင်တာကို  
သင်းတို့က လက်မခံဘူး။

အေးလေ . . . တစ်ဖက်ကကြည့်ရင် သိန်းတစ်ထောင်ရမည့်

လာဘ်ကောင်ကြီးကိုး။

ကံ,ကံ၏အကျိုးပေးပဲ။ ဝဋ်ရှိတော့လည်း ခံလိုက်ပေဦးတော့  
ရွှေပြောက်ကြီးရေ . . .။

\*

(၈)

အဲဒါ မိုးမြန်မြန်လင်းပါစေတော့လို့ ဆုတောင်းနေရတယ်။  
မိုးလင်းလို့ ငွေချေမှ သူတို့လူချမ်းသာ သူဌေးများ လုံးလုံးဖြစ်မှာကိုး။

နေဝင်ကတည်းက အချိန်ခွဲပြီး အလှည့်ကျ စောင့်ကြတယ်။

ညဉ့်ဦးပိုင်း (၁၀) နာရီထိ ကံမြင့်အလှည့်။

ညဉ့် (၁၀) နာရီကနေ သန်းခေါင်ကို ကံတင့်။

ငစနေက သန်းခေါင်က မိုးအလင်းစောင့်ကြည့်ကြမယ်လို့ညှိနှိုင်းပြီး  
ညဉ့်ဦးပိုင်းကို ကံမြင့် စစောင့်တယ်။

ပြောလို့မရဘူးလေ။

သိန်းတစ်ထောင်တန်တဲ့ သတ္တဝါဆိုတော့ သူခိုးလည်း စိုးရိမ်ရ။

ဓားပြလည်း စိုးရိမ်ရတာပဲ။

ဟိုနှစ်ယောက်တော့ သောက်လို့ဝလို့ အိပ်နေပြီ။  
သူလက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ တဲဝန်းကျင် ထိုးထိုးကြည့်ပြီး  
သစ်သားစည်ပိုင်းအဖုံးကိုဖွင့်လို့ မီးနဲ့ထိုးကြည့်တယ်။

ရွှေပြောက်ကြီး ခါးကြိုးတန်းလန်းနဲ့။

ကံမြင့်က                    ခြကောင်အနည်းငယ်                    ချပေးလိုက်ပေမင့်  
တောက်တဲ့ကြီးက                    မစားဘူး။                    ကံမြင့်ထိုးတဲ့                    မီးရောင်ကို  
မျက်လုံးပြူးကြည့်နေတယ်။

ကံမြင့်က                    အဖုံးကို                    ပြန်ပိတ်ပြီး                    ငါးပိဿာအလေးတုံးခန့်  
ကျောက်တုံးနဲ့                    ဖိထားလိုက်လို့                    အရက်ကို                    ပြန်ထိုင်သောက်လိုက်တယ်။

ည (၁၀) နာရီထိုးတော့ သူ့ညီ ကံတင့်ကို နှိုးလိုက်တယ်။

“မင်းစောင့်လှည့် . . . ကံတင့်”

“အင်း . . . အင်း . . .”

“ကံတင့် . . . ဂရုစိုက်နော်။ မသင်္ကာစရာ ဖြစ်ရင်တွေ့ရင်  
ငါ့ကိုနှိုးနော် . . . ညီလေး”

“အင်းပါ”

သည့်နောက်                    တစ်ခွက်မော့ပြီး                    အိပ်ရာပေါ်လှဲချလိုက်တယ်။  
သူ့အနီးမှာ                    ငစနေက                    ပိုးလို့ပက်လက်                    အိပ်လို့။

မေ့ခနဲ                    အိပ်ပျော်သွားတုန်းရှိသေး . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ဟေ့ကောင် . . . ထ . . . ထ . . .”

“ဟေ့ကောင် . . . ဟေ့ကောင် . . . ထ . . . ထ . . .”

ခေါင်းရင်းကနေ                    သုံးလေးခါလှုပ်ခေါ်နှိုးလို့  
မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ရော . . .

“ဟင် . . .”

“ဟာ . . . ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားဟ”

“အလိုလေး . . .”

မြင်လိုက်ရတာက တောက်တဲ့ကြီး ရွှေပြောက်။

ဘုရား . . . ဘုရား . . . နည်းနည်းနောနော ကောင်လားဗျာ။  
မိကျောင်းတစ်ကောင်နီးပါး ရှိနေတာ။ ကံမြင့်ကို စူးစူးရဲရဲ  
ကြည့်နေတာ။

“ငါ့ကိုခေါ်တာ ဘယ်သူလဲ”

“ငါ . . .”

“ဘုရားရေ . . .”

မိကျောင်းလောက်ရှိတဲ့ တောက်တဲ့ရဲ့ပါးစပ်က လူစကားပြောသံ  
ထွက်လာတယ်။ ‘ငါ’ တဲ့။ ကြောက်လွန်းလို့ နောက်ကိုခုန်ဆုတ်ပြီး  
ဓားရှည်ကို လှမ်းဆွဲကိုင်လို့ အသင့်အနေအထား ယူလိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင် . . . ငါ့ကို ပြန်လွှတ်ပေး”

“ဘာ . . . ဘာ . . .”

“ငါ့ကို ပြန်လွှတ်ပေး”

“မင်း . . . မင်း . . . ရွှေပြောက်လား”

“ဟုတ်တယ် . . . ငါ့ကို ပြန်လွှတ်ပေး။ ငါ့နေရာကို ပြန်ပို့ပေး”

“အို . . . မင်း . . . မင်း . . . ရွှေပြောက်မဟုတ်ဘူး . . . မဟုတ်ဘူး”

“မလွှတ်ပေးဘူးလား”

“မလွှတ်ဘူး”

“ဝုန်း . . .”

“ဝုန်း . . .”

စကားလည်းဆုံးရော ဧရာမတောက်တဲ့ကြီး  
(ရွှေပြောက်ဆိုတဲ့အကောင်) က သူ့ကိုယ်ပေါ်ကို ခုန်အုပ်လိုက်တာ . . .

အလွန်ကြီးမားတဲ့ အလေးချိန်နဲ့ အရှိန်ကြောင့် သူ့ကိုယ်လုံးဟာ  
တောက်တဲ့ကြီးအောက်မှာ ပိနေတယ်။

“အမယ်လေးဗျာ . . . အား . . . အား . . .”

“အား . . . လုပ်ကြပါဦး . . . အား . . . အား . . .”

“အစ်ကို . . . အစ်ကို . . .”

“ကံမြင့် . . . ကံမြင့် . . .”

“အစ်ကို . . . အစ်ကို . . .”

“ဟင် . . .”

“အစ်ကို . . . ဘာဖြစ်နေတာတုံး . . . ဘာဖြစ်နေတာတုံး”

“ဟင် . . . ဟို . . . ဟိုကောင်ကြီးရော”

“ဘယ်သူတုံး”

“ရွှေပြောက် . . . ရွှေ . . . ပြောက် . . .”

“စည်ပိုင်းပြတ်ထဲမှာ ရှိတယ်လေ . . . အစ်ကိုကလည်း . . . အစ်ကို  
ဘာတွေ ယောင်အော်နေတာလဲဗျာ။ လန့်ဖြန့်သွားတာပဲ”

“ဟူး . . . ငါ . . . ငါ . . . အိပ်မက် မက်နေတာကိုး”

“အိပ်ရေးပျက်အောင် မလုပ်နဲ့ . . . ကံမြင့်ရာ . . . ပြန်အိပ်ကွာ”

ငစနေကလည်း အိပ်ရေးပျက်လို့ လှမ်းငေါက်တယ်။ သည့်နောက်

ကံမြင့် ပြန်အိပ်လိုက်တယ်။ တော်တော်နဲ့ အိပ်မပျော်ဘူး။

အိပ်မက်က ထူးဆန်းနေတာကိုး။

‘ငါ့ကို ပြန်လွှတ်ပေး’

‘ငါ့နေရာ ငါ့ကို ပြန်ပို့ပေးတဲ့’

ဒီလိုနဲ့ပဲ ပြန်အိပ်ပျော်သွားရော။ ည၌ (၁)နာရီထိုးတော့ ကံတင့်ကင်းစောင့်လှည့် ပြီးသွားလို့ ငစနေကိုနှိုးပြီး တောက်တဲ့ကြီးလှောင်ထားတဲ့ သစ်သားစည်အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။

“ငစနေ ဒီမှာကြည့်နော်၊ တောက်တဲ့ရှိနေတယ်”

“အေး ... မြင်တယ်”

“မင်းကို ငါအပ်ပြီးပြီး။ မအိပ်နဲ့။ သူ့ခိုးဝင်ခိုးသွားရင် အားလုံးဒုက္ခရောက်၊ ကိုယ်ကျိုးနည်းမယ်သိလား။”

“အေးပါ ... ငါသိပါတယ်။ စိတ်ချပြီး အိပ်ပါ”

ကံတင့် ငစနေကို တာဝန်လွှဲပေးပြီး အိပ်ပျော်သွားတယ်။

အိပ်ပျော်တုန်း ရှိသေး ...

“ဟေ့ကောင် ... ဟေ့ကောင် ... ထ ... ထ ...”

“ဟေ့ကောင် ... ထလေ ... မြန်မြန်ထ”

လှုပ်နှိုးနေလို့ မျက်လုံးဖွင့် ထကြည့်မယ်လုပ်ရော ...

“ဟိုက် ...”

“အမယ်လေး ...”

ဧရာမတောက်တဲ့ကြီး သူ့ရင်ဘတ်ပေါ် ကားယားခွလျက်ကြီး။

“အား . . . အား . . .”

“ဟေ့ကောင် . . . ငါ့ကို အခုလွှတ်ပေး”

“လွှတ်ပေး . . .”

“ဝုန်း . . .”

“အား . . . အမလေးဗျာ”

တောက်တွဲက သူ့ရဲ့မျက်နှာကို ပါးစပ်ပြဲကြီးနဲ့ လှမ်းကိုက်လို့  
သူ့အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်တယ်။

“ကံတင့် . . . ကံတင့် . . .”

“အား . . . အား . . . အား . . . မလေး . . . အား . . .”

“ဟေ့ကောင် . . . ကံတင့်”

“ဖောင်း . . .”

“ဖြန်း . . .”

ကုန်းထပြီး အော်ဟစ်နေတဲ့ ကံတင့်ရဲ့ပါးကို ကံမြင့်က  
နှစ်ချက်ဆင့်ရိုက်လိုက်မှ ကံတင့် အလန့်ပြေသွားတော့တယ်။

“ကံတင့် . . .”

“ဗျာ . . . အစ်ကို”

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ အလန့်တကြားအော်နေတာတုံး”

“အိပ်မက်ဆိုး . . . အစ်ကို . . . အိပ်မက်ဆိုး . . .”

“ဘာအိပ်မက်တုံး . . . မြန်မြန်ပြောစမ်း”

ဒါနဲ့ ကံတင့်က သူမြင်မက်ရတဲ့ အိပ်မက်အကြောင်းကို ပြောပြရော၊  
ကံမြင့် အလွန်ကို အံ့ဩသွားတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အိပ်မက်က  
သူအရင်မြင်မက်တဲ့အိပ်မက်နဲ့ ထပ်တူနီးပါး ဖြစ်နေလို့ပဲ။

“ထူးဆန်းတယ် . . . အစ်ကို။ ငါ့ကို ပြန်လွှတ်ပေး။ ငါ့နေရာ  
ပြန်ပို့ပေးလို့ ပြောနေတယ်”

“အိပ်မက်ပါကွာ . . . အရေးစိုက်မနေပါနဲ့။ လာ . . . လာ . . .  
အားလုံးနီးတုံး ဟိုးအကောင်ကို စစ်ဆေးကြည့်ကြဦးစို့”

ဒါနဲ့ သုံးယောက်သား သစ်သားစည်ပိုင်းအဖုံးကို ဖွင့်၊  
လက်နှိပ်မီးနဲ့အထဲကို ထိုးကြည့်လိုက်ကြရော . . .

“ဟာ . . .”

“ဟင် . . .”

“အလို . . .”

မြင်လိုက်ရတာ သူတို့ နေ့ခင်းတုန်းက ဖမ်းပြီး  
ကြိုးနဲ့ချည်ထည့်ထားတဲ့ ငါးဆယ်သားအလေးချိန်ရှိ  
ရွှေပြောက်တောက်တဲ့မဟုတ်ဘူး။

အခုမြင်နေရတာက တစ်ဆယ်သားခန့်ရှိတဲ့  
တောက်တဲ့သေးသေးလေး။ ဟိုပြေးဒီပြေး သစ်သားစည်ထဲ လုပ်လို့။

ကံမြင့်နဲ့ ကံတင့် ဒေါသတွေ ထောင်းထောင်းထ ပေါက်ကွဲပြီး  
ငစနေရဲ့ရင်ဘတ်အင်္ကျီကို ဆွဲစုကိုင်လိုက်တယ်။

“ငစနေ . . . ငစနေ . . . မင်း ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ကံမြင့် . . . ကံမြင့် . . . ငါ . . . ငါ . . . ဘာမှမလုပ်ဘူး”



“ရွှေပြောက်ကြီး မရှိဘဲ ပုတ်သင်ညှိလောက်  
တောက်တဲ့ရောက်နေတာ မင်းစနက်မဟုတ်လို့ ဘယ်သူ့ စနက်လဲကွ . .  
. လူယုတ်မာရ ဟင်”

“ငါ မအိပ်ဘဲ စောင့်နေတာ ကံမြင့်”

“ဟေ့ကောင် . . . ငစနေ၊ မင်း လူလည်မကျနဲ့။ မင်းကိုငါ  
အလှည့်အပြောင်းတော့ သေသေချာချာဖွင့်ပြပြီးအပ်ခဲ့တာ။  
ငါးဆယ်သား . . . ရွှေပြောက်”

ကံမြင့် ငစနေရဲ့ရင်ဝကို ဓားနဲ့တေ့လိုက်ပြီး . . .

“ငစနေ . . . မှန်မှန်ပြော။ ဘယ်သူတွေ လာယူသွားသလဲ”

“မ . . . မယူဘူး”

“အကောင်ချင်း လဲသွားတာကွ။ ငါတို့ကို ပတ်ချင်တဲ့ကောင် . . .  
ကိုင်းကွာ . . .”

“ဖောင်း . . .”

“ဖြောင်း . . .”

“အား . . .”

“နေ . . . နေ . . . ကြပါ . . . ဦး”

“ဝုန်း . . .”

နောက်ဆုံး နှစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အိမ်ထဲမှာ  
သတ်ပုတ်ထိုးကြိတ်ကြတာ ဝုန်းဒိုင်းကြဲပဲ။

ငစနေကလည်း သူအပြင်လူနဲ့ပေါင်းပြီး အကောင်ချင်း မလဲရပါဘဲ  
လဲတယ်လို့ စွပ်စွဲရမလားဆိုပြီး ပါလာသည့်ဓားရှည်နဲ့ ပြန်ခုတ်။

အားလုံး သွေးသံရဲရဲ။

ဝုန်းဒိုင်းကြဲ လုံးထွေး။

ဒီမှာပဲ ရေနံဆီမီးခွက်မှောက်ပြီး အဝတ်တွေရယ်၊ ဖျာရယ်၊  
စောင်ရယ်ကို မီးလာစွဲတယ်။

မီးလောင်နေသည့်ကြားမှာပဲ လောဘအဆိပ်တက်ပြီး  
သုံးယောက်ဓားချင်း ခုတ်ထိုးလိုက်ကြတာ ပတ်ဝန်းကျင်အိမ်တွေ  
နီးလာပြီး လောင်နေသည့်မီးကို ဝိုင်းငြိမ်းပြီးရော . . .

မီးလောင်ကွင်းထဲမှာ သွေးသံရဲရဲ ဓားဒဏ်ရာများနဲ့  
ခန္ဓာကိုယ်အဝတ်များ မီးစွဲပြီး သေနေတဲ့ ကံမြင့်၊ ကံတင့်နဲ့ ငစနေကို  
မြင်လိုက်ကြရတယ်။ မြင်ရချက်က အသည်းယားစရာ။

ဒါနဲ့ ရွာလူကြီးက ကြားရသူများ၊ မြင်ရသူများကို မေးမြန်းပြီး  
တောက်တဲ့ကစတဲ့ဇာတ်လမ်းမှန်း သဘောပေါက်လာလို့  
တောက်တဲ့လှောင်ထားတဲ့ သစ်သားစည်ပိုင်းကို ဖွင့်လိုက်ရော . . .

အိမ်နီးနားချင်းအားလုံး မြင်ရတာက တောက်တဲ့သေးသေးလေး  
တစ်ကောင်။

မိုးလင်းရော၊ ရဲအဖွဲ့ဝင်များ ရောက်လာပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းလို့  
အလောင်းများကို မြို့ဆေးရုံသယ်သွားကြတယ်။

မနက်ကိုးနာရီလောက်ကျတော့ မန္တလေး တောက်တဲ့အဝယ်တော်  
ကိုစိန်ငွေလျှံတို့ ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ  
ငါးဆယ်သားတောက်တဲ့ဘဝကနေ တစ်ဆယ်သား  
တောက်တဲ့ဘဝပြောင်းပြီး အချင်းချင်းအထင်လွဲမှားလို့  
ရန်ဖြစ်ထိုးခုတ်ရင် အားလုံးဓားဒဏ်ရာကိုယ်စီနဲ့

မီးပါစွဲလောင်သေသည့်သတင်း ကြားရရော . . .

အဝယ်တော် စိန်ငွေလှုံတို့လည်း ‘ဟင်း’ ချပြီး ပြန်ကြလေရဲ့။  
ကိုငွေလှုံတို့ ပြန်ပြီးရော အရူးမ မသောင် ရောက်လာပြီး  
မီးလောင်ပြင်ကို လက်ညှိုးထိုးလို့ အော်အော်ပြောပါရောဗျာ။

“မိဘပြစ်မှား . . . အပယ်လား . . . လောင်မီးကျလို့သွားဟဲ့”

“အမေစော်ကား . . . လူမိုက်များ . . . မီးနဲ့မြိုက်ပြီး ဖုတ်ပြီးသား ဟဲ့”

အရူးမဒေါ်သောင်ဟာ ပါးစပ်ကလည်းပြော၊  
ဝမ်းသာအားရလည်းခုန်လို့ ပြောလို့ဝရော၊ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို  
အော်ဆိုတယ်။

“မိုးလေဝသအော်နိုင်တဲ့ . . . တောက်တဲ့ . . . တောက်တဲ့”

“သစ်ပင်ပေါ်မှာနေတဲ့ . . . တောက်တဲ့ . . . တောက်တဲ့”

“ဘုန်းကြီးမွေးစားသား ရုက္ခစိုး . . . တောက်တဲ့ . . . တောက်တဲ့”

“အိုး . . . အော်လိုက်စမ်းပါ . . . တောက်တဲ့ . . . ရွှေပြောက်ကွယ်”

အားလုံးသော ရွာသူရွာသားများဟာ အရူးမဒေါ်သောင်ရဲ့  
သီချင်းနဲ့စကားကို အမျိုးမျိုးကောက်ချက်ချကြတယ်။  
ဝေဖန်စဉ်းစားကြတယ်။

“အမေစော်ကားတွေ ကံထိုက်တာပေါ့အေ”

“မသောင်ပြောစကား မှန်သဟဲ့”

“ဘုန်းကြီး မွေးစားသားလို့တောင် ပြောကြတယ်”

“သက်သတ်လွတ်စားတဲ့ တောက်တဲ့ကြီးဟဲ့”

“သုံးပန်လှကျောင်းက တောက်တဲ့ တဲ့”

“တောက်တဲ့မဟုတ်ဘူး . . . ရုက္ခစိုး”

မည်သို့မည်ပုံ အမျိုးမျိုး ဝေဖန်ကြစေတော့ . . .

သုံးပန်လှရွာက            သုံးပန်လှဘုန်းကြီးကျောင်းညောင်ပင်ပေါ်မှာ  
ရွှေပြောက်ကြီးပြန်ရောက်ပြီး            ကိုးကြိမ်အော်သံကိုကြားရတော့  
ရွာသူရွာသားအားလုံးက ‘သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓု’  
လို့ဝမ်းသာမဆုံးခေါ်ကြလေရဲ့။

မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

\*